

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 1612 van 11 september 2007
in de zaak X / Ilde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit, op 4 juli 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 25 juni 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VERBEKE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker is van Marokkaanse nationaliteit.

Op 27 juli 1998 is verzoeker in Marokko gehuwd. Eind augustus 1999 is verzoeker het Rijk binnengekomen op grond van gezinshereniging.

Op 23 september 1999 heeft verzoeker een aanvraag tot vestiging ingediend en heeft hij een tijdelijke inschrijving in het vreemdelingenregister gekregen.

Uit het verslag van samenwoning van 7 september 2000 van de lokale politie is gebleken dat er geen samenwoning meer was omwille van echtscheiding en dat verzoeker enkel de bedoeling heeft gehad om de Belgische nationaliteit te verwerven en nadien te scheiden van zijn echtgenote.

Bij vonnis van 14 juni 2001 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Mechelen wordt het huwelijk ontbonden.

Op 21 december 2001 heeft de Procureur des Konings bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Mechelen aan de minister van Binnenlandse zaken meegedeeld dat een dagvaarding tot nietigverklaring van het schijnhuwelijk werd ingediend.

Het huwelijk van verzoeker werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Mechelen als een schijnhuwelijk aangemerkt en nietig verklaard. Ook het Hof van Beroep te Antwerpen heeft in haar arrest van 24 maart 2004 geoordeeld dat het huwelijk een schijnhuwelijk was. Het beschikkend gedeelte van het arrest werd overgeschreven in de registers van burgerlijke stand op 13 oktober 2004.

Op 23 juni 2004 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een brief aan de burgemeester van Sint-Gillis gericht met het verzoek om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Op 25 juni 2007 werd verzoeker in kennis gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 juni 2007. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“art. 7,1,3° wet 15.12.1980

De betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad: trad op 27/07/1998 in het huwelijk met X met als enige bedoeling zijn verblijfstoestand te regulariseren.

Dit huwelijk werd door het Hof van beroep te Antwerpen dd. 24/03/2004 nietig verklaard als zijnde een schijnhuwelijk. Het beschikkend gedeelte van dit vonnis werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand op 13/10/2004”

2. Onderzoek van het beroep.

In een eerste middel voert verzoeker de “schending aan van de procedure voorzien in de Vreemdelingenwet”. Uit de toelichting van het middel blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 7, 1, 3° en van artikel 20, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoeker stelt dat artikel 7 van de vreemdelingenwet aan de minister enkel de toelating geeft om de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, te bevelen om het grondgebied te verlaten in geval van schending van de openbare orde of veiligheid. Aangezien hij echter reeds jaren over een identiteitskaart voor vreemdelingen beschikt kan hij in geen geval worden beschouwd als een vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden. Hij verblijft immers al acht jaar in België en was op het moment van de kennisgeving van de bestreden beslissing in het bezit van een geldige identiteitskaart voor vreemdelingen. Bovendien werd zijn kaart onlangs nog verlengd en is thans geldig tot november 2009. Verzoeker stelt dat hij omwille van zijn identiteitsbewijs dient beschouwd te worden als een in het Rijk gevestigde vreemdeling en dat hij bijgevolg enkel op basis van een beslissing genomen in overeenstemming met artikel 20, lid 2 van de vreemdelingenwet kan worden uitgewezen. Artikel 20 van de vreemdelingenwet bepaalt namelijk dat de in het Rijk gevestigde vreemdeling enkel kan verwijderd worden, ingeval van ernstige schending van de openbare orde of veiligheid van het land, middels een besluit tot uitzetting of verwijdering. Een dergelijk besluit zou moeten genomen

worden door de Koning na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. In casu werd het bevel tot het verlaten van het grondgebied genomen door de minister in plaats van door de Koning en de voorafgaande adviesverplichting door de Commissie van advies voor vreemdelingen werd niet gerespecteerd. Verzoeker is dan ook van oordeel dat de minister de procedure niet correct heeft nageleefd. Verder stelt verzoeker dat indien hij toch niet als een in het Rijk gevestigde vreemdeling kan worden beschouwd, hij minstens beschouwd dient te worden als een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten was om in het Rijk te verblijven, gezien hij over een geldig identiteitsbewijs beschikt. Op grond van artikel 20, lid 1 kan een dergelijke vreemdeling enkel worden teruggewezen door een beslissing van de minister in geval van schending van de openbare orde of veiligheid. De minister kon in geen geval toepassing maken van artikel 7, 1, 3° van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, lid 1, 3°, van de vreemdelingenwet bepaalt dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven wanneer de vreemdeling door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De instelling van het huwelijk raakt de Belgische openbare orde. Verzoeker is gehuwd met een Belgisch onderdaan met als enige bedoeling zijn verblijf te regulariseren. Dit schijnhuwelijk werd nietig verklaard bij arrest van het Hof van beroep van Antwerpen van 24 maart 2004. Daaruit blijkt dat verzoeker de openbare orde heeft geschaad.

De nietigverklaring van het huwelijk geldt met terugwerkende kracht. Derhalve kan verzoeker zich niet langer beroepen op de voordelen die hem op grond van dit huwelijk zijn toegekend. Verzoekers verblijfstoestand moet worden vastgesteld als had zijn huwelijk nooit plaatsgevonden. Het vestigingsrecht dat aan verzoeker werd verleend naar aanleiding van zijn huwelijk dient als niet bestaande te worden beschouwd. Derhalve kon de minister van Binnenlandse Zaken verzoeker een bevel geven om het grondgebied te verlaten, gesteund op artikel 7, lid, 3° van de vreemdelingenwet (R.v.St., nr.138.115 van 7 december 2004). Uit stuk 35 van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de overheid bevoegd voor het verblijf en de vestiging van vreemdelingen reeds op 23 juni 2004 de instructie heeft meegedeeld aan de uitvoerende overheid om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Verzoeker kan dan ook niet laten gelden dat hij gemachtigd of toegelaten werd in het Rijk. Het feit dat verzoeker ondanks de instructie van de bevoegde overheid toch nog in het bezit werd gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, doet hier geen afbreuk aan.

Artikel 20 van de Vreemdelingenwet is in casu niet van toepassing.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker meent dat in het bevel een artikel wordt aangehaald dat geenszins een basis kan vormen voor de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat de minister minstens had moeten motiveren waarom hij nu wordt beschouwd als zijnde niet gemachtigd om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven terwijl hij al in België verblijft sinds 1999 en zijn verblijfsdocumenten nog werden verlengd tot 2009. Verder stelt verzoeker dat de minister ook nergens uitdrukkelijk motiveert waarom het schijnhuwelijk dient te worden aangemerkt als een schending van de openbare orde.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis heeft genomen van de bevindingen, vaststellingen en conclusies van de minister van Binnenlandse Zaken die hebben geleid tot de bestreden beslissing, aangezien hij deze bij de uiteenzetting van zijn middel

betreft. Nu blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing kent, kan het middel, voorzover het is gesteund op de schending van de aangehaalde wetsbepalingen, niet dienstig worden ingeroepen.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de motivering onjuist zou zijn, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de minister een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 7, lid 1, 3° van de vreemdelingenwet. Verzoekers argument dat een verkeerd artikel werd aangehaald in het bevel faalt. In de motivering van het bestreden bevel wordt gesteld dat zijn gedrag de openbare orde schaadt daar hij in het huwelijk trad met als enige bedoeling zijn verblijfstoestand te regulariseren en dat zijn huwelijk werd nietig verklaard als schijnhuwelijk. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de redelijke termijn. Verzoeker stelt dat het Hof van Beroep van Antwerpen zijn huwelijk reeds heeft nietig verklaard op 13 oktober 2004. Pas drie jaar later wordt hij in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het is niet billijk om hem drie jaar in de waan te laten dat hij rechtsgeldig in België zou kunnen blijven en dat zijn identiteitskaart nog werd verlengd, hetgeen hem toeliet zijn leven in België uit te bouwen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het Hof Van Beroep van Antwerpen bij arrest van 24 maart 2004 het huwelijk van verzoeker heeft nietig verklaard. Uit stuk 35 van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de overheid bevoegd voor het verblijf en de vestiging van vreemdelingen reeds op 23 juni 2004 de instructie heeft meegedeeld aan de uitvoerende overheid om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. De bevoegde overheid heeft dus vrijwel onmiddellijk na het arrest van het Hof van Beroep gereageerd en heeft dus op geen enkel ogenblik de indruk gewekt dat verzoeker nog rechtsgeldig in België mocht blijven. De administratieve vergissing die werd begaan door de uitvoerende overheid kan niet dienstig worden ingeroepen door verzoeker. Een schending van het door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsbeginsel en beginsel van de redelijke termijn wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en zeven door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN.

J. CAMU.